

OBEĆANJE KRVI

BRAJAN
MAKLELAN

TRILOGIJA O BARUTNOM MAGU
KNJIGA PRVA

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Naziv originala:
Brian McClellan
THE POWDER MAGE TRILOGY 1: PROMISE OF BLOOD

Copyright © 2013 by Brian McClellan
Maps by Isaac Stewart
Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02582-8

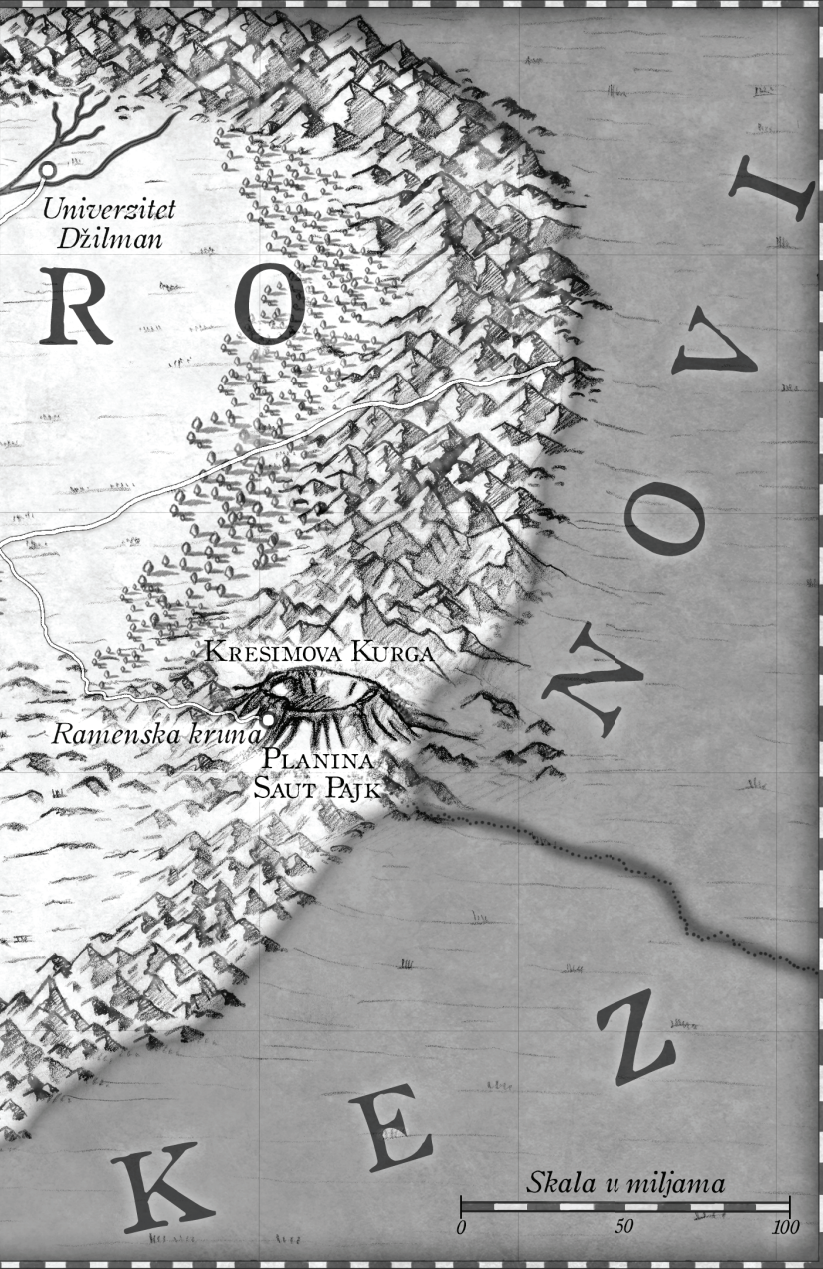

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Za tatu
Zato što nikad nisi posumnjao da ću dojde dogurati.
Čak i kad je trebalo.

i susedne zemlje

2012

GRAD
ADOPEST

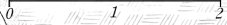
I OKOLINA

1. Kirkamsir	6. Crna ulica
univerzitet Adopesta	7. Avenija Hrus
2. Adomov zid	8. Pekarski grad
3. Palata Horizont	9. Rovci
4. Samaljanska četvrt	10. Trg izbora
5. Gostaunski svetionik	11. Državni arhiv
12. Centestersir	

DOPUNSKO MORE

Skala u milijama

TVRĐAVA RAMENSKE KRUNE

I

KRESIMOVA KALDERA

OBEĆANJE KRVI

POGLAVLJE

1

Adamat je zakopčao kaput do grla da bi se odbranio od vlažnog noćnog vazduha, koji kao da je hteo da ga potopi. Potezao je rukave da bi ih produžio i povlačio prednji deo sako, koji ga je stiskao oko struka. Pet godina nije video ovaj sako, ali nije imao vremena da ide po najbolji kod krojača, kad je dobio poziv od kralja u zlo doba. Letnji kaput nije pružao zaštitu od zime, koja se uvlačila kroz prozor kočije.

Jutro nije bilo daleko, ali će zora teško razagnati maglu. Osećao je njeno prisustvo. Bilo je vlažno, čak i za rano proleće u Adopestu, i hladnije nego na smrznutim prstima Novog. Vidovnjaci u Nomanovom sokačetu tvrdili su da je to loš predznak. Ali ko ih je slušao u današnje vreme? Adamat je strahovao od prehlade. Pitao se zašto je prizvan ove jamski mračne noći.

Kočije su prilazile kapiji palate Horizont. Prošle su kroz nju bez zadržavanja. Zurio je kroz prozor, stiskajući nogavice. Stražari nisu bili na svom mestu. Još čudnije je bilo što na širokoj stazi između fontana nije bilo svetiljki. U Horizontu ih je bilo previše. Bio je vidljiv sa svih strana grada, čak i za najoblačnijih noći. Vrtovi su noćas bili mračni.

To mu nije smetalo. Manuk je trošio previše novca od poreza za zabavu. Posmatrao je vrtove i crne čeljusti na početku zelenog lavirinta. Zamišljao je lelujave prilike na travnjaku. To su bile samo... skulpture. Zavalio se i

duboko izdahnuo. Osluškiavao je ritam srca. Uplašeno je tutnjalo. Stomak mu se grčio. Možda je *trebalo* da zapale svetiljke u vrtu...

Majušni deo njega, onaj koji je nekada obavljao dužnost policijskog inspektora što se šunjavao u ovakvim noćima u potrazi za lopovima i džeparošima, negde se duboko smejavao. *Primiri srce, starče*, govorio je sebi. *Nekad si predstavljao oči koje su zurile iz tame*.

Kočija se naglo zaustavila. Adamat je čekaao da kočijaš otvori vrata. Mogao je da čeka čitavu noć. Kočijaš je pokucaao po krovu. „Stigli ste“, razlegao se grubi glas.

Krajnje nepristojno.

Iskrcaao se iz kočije. Jedva da je imao vremena da dohvati šešir i štap pre nego što je kočijaš trznua uzde i nestao u noći. Tiho je opsoavao za njim. Okrenuo se i pogledom premerio Horizont.

Plemstvo je palatu Horizont zvala Draguljem Adra. Uzdizala se na brdu, istočno od Adopesta, tako da se sunce svakog jutra rađalo nad njom. Jedne naročito hrabre novine poredile su je s izglaanelim siromaškom s dijamantskim prstenom. To je bilo podesno poređenje u ova tegobna vremena. Kraljevski ponos ne puni stomak narodu.

Stajao je ispred glavnog ulaza. Danju je to bila veličanstvena avenija mermernih zidova i fontana. Vodila je do džinovskih dvokrilnih srebrom okovanih vrata, koja su delovala sićušno na veličanstvenoj fasadi najveće zgrade u državi. Upinjaao se da čuje tihe korake hilmena u patroli. Govorilo se da su kraljevi čuvari svuda u vrtovima, da sa sivo-belim pojasevima na zeleno-zlatnim uniformama, motre svaki skroviti ćošak, punih musketa i spremnih bajoneta. Nije čuo korake, niti žubor fontana. Jednom je neko rekao da fontane prestaju da teku samo u slučaju kraljeve smrti. Sigurno ne bi bio pozvan u palatu da je Manuk mrtav. Izravnao je prednji deo sakoa. Nekoliko lampi je gorelo pored zgrade.

Tajanstvena prilika izronila je iz tame. Adamat je čvršće stisnuo štap, spreman da potegne skriveni mač, u slučaju potrebe.

Bio je to čovek u uniformi, ali se malo toga raspoznavalo na oskudnoj svetlosti. Držao je pušku ili musketu uperenu ka Adamatu. Na glavi je imao nisku šapku s krutim vizirom. Jedno je bilo sigurno... nije bio hilmen. Oni su nosili visoke šešire s perima. Nikuda nisu išli bez njih.

„Jesi li sam?“, pitao je nepoznati.

„Jesam“, odgovorio je Adamat. Podigao je obe ruke. Okrenuo se u mestu.

„U redu. Polazi.“

Obećanje krvi

Vojnik je krenuo napred i gurnuo jedno krilo moćnih, srebrom okovanih vrata. Polako su se pomerale, iako ih je gurao svom snagom. Adamat mu je prišao i proučio vojnički koporan, tamnoplav, sa srebrnim širitima. Adranska vojska. U teoriji je bila podređena kralju. U praksi se pokoravala volji jednog čoveka: feldmaršala Tamasa.

„Odstupi, prijatelju“, rekao je vojnik. U njegovom glasu opažali su se nestrpljenje i neka napetost – ali je možda tako zvučao zbog teških vrata. Adamat ga je poslušao. Šmugnuo je kroz otvor kad mu je vojnik dao znak.

„Samo napred“, uputio ga je vojnik. „Skreni desno kod dijademe i prođi kroz Dijamantsku dvoranu. Nastavi dok ne stigneš do Sobe odgovora.“ Vrata su se polako zatvorila za njim, uz prigušeni tresak.

Adamat je bio sam u predvorju palate. Adranska vojska, razmišljao je. Šta vojnik traži ovde, i gde su kraljevi čuvari? Prvo mu je pala na pamet najstrašnija mogućnost. Borba za vlast. Jesu li vojnici pozvani da bi se obračunali s pobunjenicima? U Adru je bilo nekoliko moćnih frakcija: plaćenici Adomovih krila, kraljevski kabal, Planinska straža i uticajne plemićke porodice. Svaka od njih mogla je ugroziti Manuka. Ali to nije imalo smisla. Dvor bi se pretvorio u bojno polje da je došlo do pokušaja prevrata. Ili bi kraljevski kabal uništio pobunjenike.

Prošao je pored dijademe – džinovske kopije adranske krune – i zaključio da je potpuni kič, u skladu s glasinama. Ušao je u Dijamantsku dvoranu, u kojoj su podovi i zidovi bili skerletni, prošarani zlatnim listićima i hiljadama sićušnih dragulja, kojima je odaja dugovala ime. Blistali su s tavanice u svetlosti jednog lusteru. Plamičci svećnjaka lelujali su se kao na vetru. U odaji je bilo hladno.

Adamat se sa sve većom neugodnošću primicao suprotnom kraju galerije. Nigde nije bilo znaka života. Čuo je samo odjek vlastitih koraka po mermernom podu. Razbijeni prozor objašnjavao je hladnoću. Da li je stradao posle jednog od kraljevih čuvenih napada besa? Ili nečeg drugog? Čuo je damaranje vlastitog pulsa. Tamo. Čizme iza zavesu? Prešao je rukom ispred očiju. To je bila svetlosna varka. Zaustavio se i, za svaki slučaj, raskrillio zavesu.

Telo je ležalo u senci. Sagnuo se preko njega i dodirnuo kožu. Bila je topla, ali je čovek gotovo sigurno bio mrtav. Nosio je sive pantalone, s belim trakama sa strane, i odgovarajući sako. Nedaleko od njega bio je visoki šešir s belim perom. Hilmen. Senka je igrala po spokojnom mladom izbrijanom licu. Rupa na lobanji i vlažna tamna mrlja na podu remetile su taj mir.

Imao je pravo. Ovde se vodila borba. Jesu li se hilmeni pobunili, a vojska dovedena da se obračuna s njima? Ni to nije imalo nikakvog smisla. Hilmeni su fanatično odani kralju. Da i ne govorimo da bi se kraljevski kabal pozabavio bilo kojim problemom u palati.

Adamat je tiho opsovao. Pitanja su se množila. Nešto mu je govorilo da će uskoro dobiti neke odgovore.

Odmakao se od leša iza zavese. Podigao je i okrenuo štap. Izvukao je oštricu desetak centimetara i prišao visokim vratima, oivičenim s dve zakukuljene skulpture. Zastao je između drevnih statua i duboko udahnuo dok je pogledom prelazio po starim zapisima u prolazu. Ušao je u sledeću prostoriju.

Dijamantska dvorana izgledala je sićušno u poređenju sa Sobom odgovora. Dva reda stepeništa, sposobna da prime po tri kočije naporedo, vodila su do visoke galerije, koja se pružala levo i desno. U ovu odaju ulazilo je malo ljudi, izuzev kralja i privilegovanih čarobnjaka.

U njenom središtu bila je jedna stolica, na onižem pijedestalu. Gledala je na jastuke za klečanje, rezervisane za pripadnike kabala. Odaja je bila dobro osvetljena, iako se izvor svetlosti nije video.

Neko je sedeo na stepenicama desno od Adamata. Sedokosi muškarac, s ne sasvim posedelim štucovanim brkovima, ne preterano izraženom vilicom i lepo oblikovanim jagodicama, bio je stariji od Adamata. Šezdesetogodišnjakova koža bila je potamnena od sunca. Imao je duboke bore u uglovima očiju i usta. Nosio je tamnoplavu vojničku uniformu, sa srebrom izvezenom buradi za barut iznad srca i devet zlatnih traka na desnoj strani grudi. Svaka je označavala pet godina službe u Adranskoj vojsci. Na njegovoj uniformi nije bilo epoleta, ali je umorni pogled svedočio o vođenju vojske na bojištu. Na stepeniku pored njega bio je otkočeni pištolj. Oslanjao se na kratki mač u koricama i posmatrao tamnu liniju na žuto-belom mermeru, potočić krvi koji je polako tekao preko stepenica.

„Feldmaršale Tamase“, rekao je Adamat. Vratio je mač u kaniju skrivenu u štapu. Zavrnuo ga je dok nije čuo škljocaj.

Čovek je podigao glavu. „Mislim da se nikad nismo sreli.“

„Jesmo“, odvratio je Adamat. „Pre četrnaest godina. Na dobrotvornom balu gospodara Omena.“

„Slabo pamtim lica“, rekao je feldmaršal. „Oprostite.“

Adamat nije mogao da skrene pogled s potočića krvi. „Gospodine. Pozvan sam ovamo. Nije mi rečeno ko me je ili zašto pozvao.“

Obećanje krvi

„Tako je“, nastavio je Tamas. „Pozvao sam vas po preporuci jednog od mojih markeda. Cenke. Rekao je da ste služili zajedno u policiji dvanaeste četvrti.“

Adamat je pokušao da se seti Cenke. Bio je to niski čovek neuredne brade, sklon uživanju u iću i piću. Poslednji put su se videli pre sedam godina. „Nisam znao da je barutni mag.“

„Trudimo se da nađemo osobe s afinitetom za tako nešto što je pre moguće. Cenka se po svoj prilici kasno razvio. Kako bilo“, feldmaršal je odmahnuo rukom, „imamo problem.“

Adamat je zatreptao. „Tražite... moju pomoć?“

Feldmaršal je podigao obrvu. „Je li to tako neobičan zahtev? Nekad ste bili vrsni policijski istražitelj, odani sluga Adra. Cenka kaže da imate savršeno pamćenje.“

„Još, gospodine.“

„Da?“

„Još sam istražitelj. Ne radim u policiji, ali se bavim tim poslom.“

„Odlično. Znači da nije neobično što tražim vaše usluge?“

„Pa, nije“, odvratio je Adamat, „ali, gospodine, ovo je palata Horizont. U Dijamantskoj dvorani je mrtvi hilmen i...“ Pokazao je na potocić krvi na stepenicama. „Gde je kralj?“

Tamas je nakrivio glavu. „Zaključao se u kapeli.“

„Izveli ste državni udar“, reče Adamat. Krajičkom oka uvrebao je pokret. Vojnik se pojavio na vrhu stepeništa. Bio je to Delivljanin, tamnopusi severnjak. Nosio je istu uniformu kao Tamas, sa osam zlatnih traka na desnoj strani grudi. Na levoj strani imao je srebrnkasto bure baruta, znamen markeda. Još jedan barutni mag.

„Moramo da uklonimo mnogo leševa“, kazao je Delivljanin.

Tamas je bacio kratki pogled na podređenog. „Znam, Sabone.“

„Ko je ovo?“, pitao je Sabon.

„Inspektor kog je tražio Cenka.“

„Njegovo prisustvo mi se ne dopada“, reče Sabon. „Moglo bi da dovede sve u pitanje.“

„Cenka mu veruje.“

„Izveli ste državni udar“, ponovio je Adamat postojanim glasom.

„Ubrzo ću vam pomoći oko leševa“, rekao je Tamas. „Star sam. Ponekad moram da se odmorim.“ Delivljanin je odsečno klimnuo i nestao.

„Gospodine!“, oglasio se iznova Adamat. „Šta ste učinili?“ Čvršće je stisnuo balčak štapa.

Tamas je napuóio usne. „Prića se da su privilegovani ćarobnjaci adran-skog kraljevskog kabala najmoćniji u svih Devet Nacija, odmah posle Keza.“ Nastavio je tišim glasom: „Ipak sam pobio sve do jednog. Mislite li da bih imao problema da sredim matorog inspektora s maćem skrivenim u štapu?“

Adamat je popustio stisak. Pripala mu je muka. „Pretpostavljam da ne biste.“

„Cenka me je naveo na pomisao da ste pragmatićni. Źeleo bih da vas unajmim, ako je to taćno. Ubiću vas i potražiti drugo rešenje ukoliko nije.“

„Izveli ste državni udar“, ponovio je Adamat.

Tamas je uzdahnuo. „Moramo li se stalno vraćati na to? I je li to tako šokantno? Zar ne znate najmanje desetak frakcija u Adru koje imaju dobar razlog da zbate kralja?“

„Mislim da nijedna od njih nema veštinu ili hrabrost neophodnu za takav poduhvat.“ Iznova je pogledao krv na stepenicama. Pomislio je na svoju ženu i decu koja spavaju u posteljama. Pogledao je feldmaršala. Kosa mu je bila razbarušena; imao je kapljice krvi na koporanu – mnogo njih, primetio je sad kad se setio da pogleda. Sticao se utisak da se kupao u krvi. Tamni podoćnjaci svedoćili su o umoru koji je prevazilazio godine.

„Neću naslepo prihvatiti posao“, reće Adamat. „Recite mi šta Źelite.“

„Pobili smo ih u snu“, Tamas je bez uvoda prešao na stvar. „Nema lakog naćina za ubijanje privilegovanog, ali je taj najbolji. Pogrešili smo. Zametnula se borba.“ Tuga je sevnula preko feldmaršalovog lica. Adamat je zakljućio da borba nije tekla u skladu s njegovim oćekivanjima. „Pobedili smo. Umirući su imali jednu rećenicu na usnama.“

Adamat je ćekao.

„Ne moŹeš da prekršiš Kresimirovo obećanje“, rekao je. „To su nam saopštili umirući ćarobnjaci. Znaći li vam to išta?“

Adamat je zategao prednji deo kaputa. Posegnuo je za davnim sećanjima. „Ne. 'Kresimirovo obećanje...' 'Prekršiti!'... 'Prekršeno!'... Ćekaj – 'Kresimirovo prekršeno obećanje.'“ Podigao je glavu. „To je bilo ime ulićne bande. Pre dvadeset... dvadeset pet godina. Cenka je zaboravio na nju?“

Tamas je nastavio: „Cenki je zvućalo poznato. Bio je siguran da ćete se vi setiti.“

„Ne zaboravljam mnogo toga“, reće Adamat. „Kresimirovo prekršeno obećanje bila je ulićna banda sa ćetrdeset pet pripadnika. Bili su mladi. Neki su bili deca. Najstariji još nije napunio dvadesetu. Pokušali smo da

Obećanje krvi

pridobijemo neke vođe ne bismo li prekinuli niz krađa. Bili su neobična družina – provaljivali su u crkve i pljačkali sveštenike.“

„Šta im se desilo?“

Adamat nije mogao da skrene pogled s krvi na stepenicama. „Jednog dana su nestali, svi do jednog – uključujući i naše doušnike. Posle nekoliko dana pronašli smo čitavu družinu, četrdeset tri leša, u odvodnom kanalu. Bili su poslagani kao usoljene svinjske butkice. Moćni čarobnjaci masakrirali su ih s izuzetnom okrutnošću. Tragovi su ukazivali na kraljevski kabal. Istraga je potom okončana.“ Adamat je suzbio drhtavicu. To je bio prvi i poslednji put da je video tako nešto. A nagledao se pogubljenja, pobuna i ubistava koji su ga ispunili užasom.

Visoki Delivljanin opet se pojavio na vrhu stepeništa. „Potrebni ste nam“, rekao je Tamasu.

„Saznajte zašto su čarobnjaci izgovorili te poslednje reči“, rekao je Tamas. „Možda su povezane s vašom uličnom bandom, a možda nisu. Kako bilo, pronađite odgovor. Ne volim zagonetke mrtvaca.“ Hitro je ustao. Kretao se kao dvadeset godina mlađi muškarac. Ustrčao je uz stepenice za Delivljaninom. Gazio je čizmama po krvi ostavljajući crvene tragove. „Takođe“, dobacio mu je preko ramena, „ništa ne govorite o onome što ste ovde videli, do pogubljenja. Počinju u podne.“

„Ali...“, reče Adamat. „Odakle da počnem? Mogu li da razgovaram s Cenkom?“

Tamas je zastao na vrhu stepeništa. Okrenuo se. „Samo izvolite, ako možete da razgovarate s mrtvima.“

Adamat je zaškrgetao zubima. „Kako su izrekli te reči?“, pitao je. „Je li to bila zapovest, izjava, ili...“

Tamas se namrštio. „Izrekli su ih kao usrdnu molbu. Kao da im krv koja je isticala iz rana nije bila najveća briga. Moram da idem.“

„Još nešto“, rekao je Adamat.

Izgledalo je da je Tamas na rubu strpljenja.

„Recite mi čemu sve ovo, ako želite da vam pomognem.“ Pokazao je na krvavo stepenište.

„Moram da se pozabavim nečim“, odsečno će Tamas.

Adamatove vilice su se zategle. „Jeste li ovo učinili zarad vlasti?“

„Učinio sam to zarad sebe“, odvrati Tamas. „I zarad Adra, da nas Manuk ne bi sporazumima bacio u ropstvo Kezu. Učinio sam to zato što se nezadovoljni studenti filozofije na univerzitetu samo poigravaju mišlju o pobuni. Doba kraljeva je mrtvo, Adamate. Ja sam ga ubio.“

Istražitelj je posmatrao feldmaršalovo lice. Sporazumi s Kezom bili su spremni za potpisivanje. Sav dug bio bi oprošten, ali bi nametnuli velike poreze i ograničenja Adru, stavljajući ga u vazalni položaj prema moćnim susedima. Feldmaršal je bio veliki protivnik sporazuma. To je bilo očekivano. Kez je pogubio njegovu suprugu.

„Mrtvo je“, reče Adamat.

„U tom slučaju pribavite mi proklete odgovore.“ Tamas se hitro okrenuo i nestao u hodniku.

Adamat se sećao vlažnih i kaljavih leševa ulične bande izvučenih iz odvodnog kanala. Sećao se užasa ispisanog na njihovim licima. *Odgovori će verovatno biti krvavi.*

POGLAVLJE

2

„Lajoš umire“, rekao je Sabon.

Tamas je ušao u apartman privilegovanog, ćate Zakarija. Prošao je salonom i ušao u spavaću sobu – odaju veću od većine trgovačkih domova. Šarene slike pokrivalo su zidove boje indiga. Predstavljale su razne ćate u istoriji Adrovog kraljevskog kabala. Vrata su vodila do zadnjih prostorija, toaleta i kuhinje. Vrata bordela bila su razvaljena. Iverje ne veće od prsta prekrivalo je sobu.

Posteljina je bila strgnuta s ćatinog kreveta. Čarobnjakovo telo bilo je gurnuto u stranu da bi se napravilo mesta za ranjenog barutnog maga.

„Kako si?“, pitao je Tamas.

Lajoš se slabašno zakašljao. Markede su bile žilavije od većine ljudi. Lajoš nije osećao veliki bol zahvaljujući progutanom barutu. To je bila slaba uteha za Tamasa, koji je posmatrao prijatelja na samrti. Polovina Lajoševe ruke bila je otrgnuta – po dužini. Na stomaku je imao rupu veličine lubenice. Bilo je pravo čudo što je još živ. Dobio je polovinu roga baruta. Samo to je bilo dovoljno da ga ubije.

„Pamtim bolja vremena“, odvratio je Lajoš. Ponovo se zakašljao. Krv mu je curkala iz uglova usana.

Tamas je izvadio maramicu. Otro je krv s ranjenikovog lica. „Nećeš dugo“, kazao je.

„Znam.“

Obećanje krvi

Tamas je stisnuo prijateljevu ruku.

Lajoš je usnama oblikovao reči: „Hvala ti.“

Tamas je duboko uzdahnuo. Vid mu se naglo zamaglio. Treptanjem je izbistrio pogled. Lajoš je prestao da diše. Tamas je izvlačio ruku, kad ju je ranjenik naglo stisnuo i otvorio oči.

„U redu je, prijatelju“, rekao je Lajoš. „Uradio si ono što je neophodno. Pronađi mir.“ Zagledao se u daljinu i umirio. Umro je.

Tamas je vrhovima prstiju zatvorio prijateljeve oči. Okrenuo se ka Sabonu. Delivljanin je stajao na drugoj strani sobe. Proučavao je ostatke vrata harema. Visili su na jednoj šarki. Tamas mu je prišao. Pogledao je unutra. Vojnici su pre jednog sata otpratili devojke u drugi deo palate. Pridružile su se kurvama privilegovanih.

„Bes žene“, promrmljao je Sabon.

„Zaista“, odvratio je Tamas.

„Ovo nikako nismo mogli predvideti.“

„Reci to njima“, kazao je Tamas. Trznuo je glavom u pravcu četiri leša na podu i petog, koji će im se uskoro pridružiti. Pet barutnih magova. Pet prijatelja. I sve zbog privilegovane koja im je promakla. Tamas je malopre prosvirao metak kroz čatinu glavu. Ubio je čoveka s kojim se često rukovao i s kojim je mnogo puta razgovarao. Markede su ga okružile, spremne da stupe u akciju ako se starac odluči za borbu. Nisu bili spremni za privilegovanu koja se krila u bordelu. Prosekla je vrata kao sečivo giljotine lubenicu. S rukavicama, razigranih prstiju, iskidala je Tamasove barutne magove na komadiće.

Barutni mag može da pošalje kuršum na kilometar i po razdaljine i da svaki put pogodi pravo u središte mete. Može da skreće kuršume iza ugla, snagom uma, i da unosi barut u sebe da bi bio jači i brži od ostalih ljudi. Ali može da uradi malo toga protiv čarobnjaštva privilegovanih na bliskom odstojanju.

Samo su Tamas, Sabon i Lajoš imali vremena da reaguju. Odbranili su se na jedvite jade. Pobegla je, praćena odjekom čarobnjačkog razaranja. Verovatno se radilo o predstavi za odvrćanje progonilaca. Lajoševa smrtna rana bila je oproštajni pozdrav. To je bio nasumični potez. Mogao je da pogodi Sabona, ili Tamasa, koji bi u tom slučaju izdisao na postelji. Krv mu se sledila od te misli.

Pogledao je put vrata. „Moramo da je gonimo, pronađemo i ubijemo. Predstavlja opasnost za sve nas.“

„Je li to posao za magolomca?“, upitao je Sabon. „Pitao sam se šta traži ovde.“

„Pozvao sam ga za svaki slučaj. Nisam nameravao da koristim njegove usluge“, odvratio je Tamas. „Voleo bih da s njim pošaljem jednog maga.“

„Privilegovana je njegova partnerka“, rekao je Sabon. „Magolomac i privilegovana trebalo bi da budu više nego dovoljni za privilegovanu iz kabala.“ Pokazao je na razorena vrata.

„Ne želim da se pošteno borim s pripadnicom kraljevskog kabala“, kazao je Tamas. „Ne zaboravi da postoji razlika između njih i unajmljenog zlikovca.“

„Ko je ona?“, pitao je Sabon. U njegovom glasu bilo je neke nijanse, možda prekora.

„Nemam pojma“, breкнуo se Tamas. „Poznajem sve pripadnike kraljevskog kabala. Družio sam se i jeo s njima. Nikad je nisam video.“

Sabon nije komentarisao Tamasov gnev. „Da nije špijun iz drugog kabala?“

„To je malo verovatno. Sve devojke iz bordela su proverene. Nije ličila na kurvu. Bila je snažna, suncem opaljena. Možda je bila ćatina ljubavnica. Šta god da je, prvi put sam je video.“

„Je li ćata nekog obučavao u tajnosti?“

„Obuka se nikad ne izvodi u tajnosti“, reče Tamas. „Privilegovani su previše sumnjičavi za tako nešto.“

„Njihove sumnje često su dobro utemeljene“, odvrati Sabon. „Jedno je sigurno. Nije se slučajno našla ovde.“

„Znam. Pobrinićemo se za nju u dogledno vreme.“

„Da nas je bilo više...“, nastavi Sabon.

„Bilo bi još više poginulih“, odvrati Tamas. Iznova je prebrojao leševe, kao da se nadao da će ih biti manje. Pet. Od sedamnaest njegovih magova. „Zbog ovoga smo se i podelili u dve grupe.“ Okrenuo je leđa leševima. „Ima li vesti od Tanijela?“

„U gradu je“, reče Sabon.

„Savršeno. Poslaću ga u potragu s magolomcem.“

„Jesi li siguran?“, upita Sabon. „Tek što se vratio iz Fatraste. Potrebno mu je vreme da se odmori, da se vidi s verenicom...“

„Je li Vlora s njim?“

Sabon je slegnuo ramenima.